

Fehér István 1962 – 2005

*„Néhány ember eljön az életünkbe, és
gyorsan elmegy...
Néhány ember barát lesz és marad
egy kicsit, gyönyörű nyomokat
hátrahagyva a szívünkön...”*

István Dombi Feri bácsi ajánlásával jött a 1970-es évek végén az akkor már meglévő ÉVITA-ba Szigetszentmiklóstra.

Kéthetente találkoztunk a helyi templom oratóriumában Csíkos Feri bácsi égisze alatt. A találkozókon szentírást analizáltunk, majd a Merre menjek?-kel és a KIO-val ismerkedtünk.

Több közös élményünk volt; plébániákon végzett karitász-jellegű munkákon, egyházközösségi felméréseken; így voltunk együtt pl. Hartán. Az ezeken a helyeken tartott szentmiséken István gitárral szolgált.

Jó humorú, életvidám testvérnek, barátnak szerettük, akinek kedvenc időtöltése a természet megismerése és megismertetése a nálánál fiatalabb korosztállyal is. Évekig segédkezett a nyári táborokban. Már fiatalon vadászott és az élményeket, no meg a vadászszákmányt megosztotta velünk, ízletesen megfőzött vadételek formájában.

Több éven keresztül rendszeresen részt vett a Bokor-kirándulásokon. Felejthetetlenek az Erdélyben töltött napok. Kirándultunk nagyokat és segítettünk persze az ott élőknél adományokkal és sok mással. Máig emlegetjük, hogy Aggtelek és Jósavfő között mindannyian barlangásszá avatódtunk.

Szigethalmon építkezett, a közösségi testvérekkel kalákában. Gazdálkodó, kereskedő szüleit is rendszeresen segítette kétkézi munkájával.

1986-ban megnősült és három gyermekük született. Gyermekük egyházi iskolába járnak.

A szigetszentmiklósi egyházközösséget látogatta családjával, ahol a képviselőtestületi tagja volt.

Az ezredfordulón tököli barátaival létrehozták a Nap és Hold Alapítványt, mely a szellemi és mozgáskorlátozottak segítségét, beilleszkedését szolgálja a mai napig is.

Mindvégig megőrizte természetességét, szókimondását.

A 90-es évek végén jelentkező betegsége egyre jobban legyengítette, a folyamatos kezelések sem hozták meg a kellő eredményeket. Reménnyel telve, és erős akarattal küzdött a betegségével, míg az le nem győzte őt.

2005. október 23-án hunyt el testvérünk, akit az utolsó hetekben jelenlétünkkel megpróbáltunk közösen Istenhez emelni, hogy ezáltal is könnyebb legyen számára a halál elfogadása.

Aczél Géza és Márta